

Bibliografia

BENAUROANÇA (trenta poemes), per Joan Arús, 1926. Llibreria Catalònia. Barcelona. —La jove i lluidíssima plèiade de poetes que les darreres promocions ha proporcionat, té, com a caps més vistents, Carner, Sagarra i Lòpez-Picó. Llur influència, i més encara llur mestratge, són evidentíssims. Cal només fullejar l'obra dels nostres poetes joves per adonar-s'en tot seguit. La pruija avanguardista, que a Catalunya s'emparà d'aquelles dues genials intel·ligències que foren Folguera i Salvat Papaseit, no va aconseguir fer decaure gota aquella influència. Els esmentats tres poetes, sobre tot Carner, presideixen d'una manera molt efectiva la nostra lírica actual.

En Joan Arús en sembla una excepció. Els qui es planyen de l'obscuritat i l'excessiu preciosisme de la moderníssima poesia catalana, han d'emmudir davant l'obra del poeta sabadellenc. Recordem, només, que no fou bandejat del nostre IV Certamen. Aquest poeta, amb tot, no s'abandona a la imatgeria fàcil i a la claredat que fou norma distintiva dels poetes floralescos, però fa l'efecte de pertànyer a una inexistent escola transitòria entre la tècnica dels Jocs florals i la dels poetes d'ara. Diem, també, que potser el tret més vistent de la poesia d'Arús sigui la musicalitat reaccionant sobre tota altra qualitat poètica. En la nostra lírica d'avui, tampoc no es ret un culte accentuat a la música. Arús, per tant, és un cas personalíssim.

Qui l'ha empès devers aquesta poesia? Ha estat una oculta força interior o s'ha produït, en ell, una actitud deliberada? Fóra preferible el darrer cas. Les actituds preses a consciència poden conduir als millors resultats. L'obra d'Arús és, però, avui mateix ben digne d'ésser esmentada.

Aquest darrer recull de poemes, *Benaurança*, no s'aparta de la característica poètica d'Arús. La nostra preferència ens ha fet triar, entre tots, *El desig*, *Rondalla d'estrelles* i *La casa abandonada*. Arús ens dóna sovint, en aquest llibre, l'impressió d'una extrema facilitat. En els poemes que conté no s'hi veu la lluita per l'expressió, ans una tal fluïdesa que, en alguns cassos, ha arribat a semblar-nos que l'estre poètic d'Arús s'aboca més pel broc gros.

Potser per la mateixa raó usa i devegades abusa—també pot veure's això en altres mostres—de la supeditació de l'idioma al que sol anomenar-se llibertats poètiques. Sovint, per guanyar síl·labes, fa contraccions, suprimeix vocals finals o l'article davant de possessiu. També acut al recurs de fer rimar una vocal oberta i una de tancada. Creiem que això pot i deu evitar-ho el bon poeta. Només s'ho hauria de permetre molt de tant en tant i per causes justificadíssimes. Cal deixar això pels poetes mediocres. Ni s'hi valdria l'excusa de retreure exemples d'il·lustres predecessors. Cal anar, en la qüestió idiomàtica, a una progressió ininterrompuda.

Aquest darrer llibre de Joan Arús, imprès als obradors de Pere Montaner, de Sabadell, és d'una bella presentació tipogràfica. Es una obra d'aquelles que conviden a ésser llegides. I no cal dir que hom no es peneix d'haver-ho fet.—J. P.